

PSRS

60

Priekšsēdētāja stūrakmeņi

me». Jo vairāk viņi iegulda savā kolektīvajā saimniecībā, jo vairāk saņem atpakaļ. Bet, lai cilvēki auglīgi varētu atrastīti savus ražošanas spēkus, viņiem jānodrošina pieņemami darba un sadzīves apstākļi. Dzīvokļu celtniecību, fermu un citu saimniecisko ēku rekonstrukciju un remontus, darbu mehānizāciju priekšsēdētājs uzskata par vienu no svarīgākajiem balstiem, uz kuriem tālāk veidot saimniecības ekonomiku.

— To darba spēka resursu, kas pašlaik ir mūsu saimniecībā, arī lopu skaita pietiek, lai mēs ražotu ievērojami vairāk un arī labākas kvalitātes pienu un gaļu, — viņš piebilst.

— Šos vārdus var papildināt ar to, ka lopkopība ir galvenais ienākumu avots, tās devums kopīgajā bilanci ir ap 80 procentiem. Pārējos dod augkopība un arī «tīrā veidā», tas ir, ko prot un spēj izaudzēt, paņemt no zemes, jo citu nekādu papildus ienākumu avotu nav. Saimniecībā samērā daudz nodarbojas ar lopbarības biešu sēklu ražošanu, pēnārd realizētas 43 tonnas I klases sēklu un iegūts 219 000 rubļu ienākuma. Bet to jau nevar uzskatīt par ienesīgu papildnozari, tā prasa vairāk un nopietnāku darbu, nekā lopbarības sakņu audzēšana. Arī šo darbu kolhoza prot — pašlaik ver valā stīrpa, kurās bija iezīmotas saknes, un ved uz fermām — ganāmpulka racionā, tātad, būs bagāts līdz pat ganību laikam, nerunājot jau par rupjo lopbarību, kas paliks pāri.

Kolhozs «Zelta vārpa» ir viena no saimniecībām, kas iegūst augstas zālāju ražas, tās dīkārt pārsniedz graudu birumu no hektāra, kas savukārt ir virs divdesmit

centneriem. Arī te priekšsēdētājs saskata vēl ne mazumu rezervju. Pēc viņa domām saimniecībā ir visas iespējas zālāju ražību palielināt līdz pat pussimtam centneru siena no hektāra, vienlaicīgi gādājot par to, lai šķūņos, tranšējās plāvums nonāktu kvalitatīvāks. Strādāt tā, lai droši zinātu: ja jau reiz gatavots skābsiens, tad tas patiešām tāds arī būs, nevis pārvērties par skabbarību. Un jāiekrāj tik, lai lopiem varētu atļauties augu ziemošanas laiku dot pa pilnam. Te no svāra progresīvas tehnoloģijas ieviešana, darbu modernizācija — tas ir vēl viens no priekšsēdētāja balsta punktiem.

Ja kolhoza laukus salīdzina ar rajona citām saimniecībām, tie ne ar ko neizceļas, bet ražas — lielākas. Izskaidrojums visai vienkāršs — labāk kopj zemi, savlaicīgi cenšas veikt darbus. Ne mazā nozīmē ir arī tam, ka stingri cinās, lai iespējami visa raža, kas ir uz lauka, nonāktu apcirkņos — laikā novāc, pa ceļam neizkaisa, neļauj aiziet postā pirmapstrādes punktos un noliktavās.

— Desmit vai vienpadsmit tonnas organisko mēslu, ko pašlaik iestrādājam ik hektārā aramzemes, ir pamaz, — piezīmē Vladislavs Valters, — bez jebkādiem papildus līdzekļiem izdevumiem šīs devas varam palielināt līdz 18 tonnām un vairāk, pie tam iestrādāt tad, kad tas ir visizdevīgāk — rudenī, pirms lauku aparsānas. Bet arī te jāveic šādi tādī saimnieciski pārkarājumi uz vietām, kas uzlabotu kūtsmēslu savākšanu un uzkrāšanu, kompostu gatavošanu. Rekonstruējot lopu mītnes, domājam par piebraucamo ceļu sakārtošanu, par mēslu savāktuvju ierīkošanu un labošanu.

Līdz šim laukos aizrāvās ar

saimniecisko ēku būvī, aizmirstot par cilvēkiem, par dzīvojamā fonda palielināšanu. Noticis tā, ka fermas sabūvētas, bet strādātāju tajās maz, jo cilvēki dzīvo tālu. Kolhoza «Zelta vārpa» tā nav, ne viena no govju vai cūku grupām nav palikusi bez pastāvīgajiem kopējiem. Bet tas var notikt, ja laikus nepadomās par ērtiem dzīvokļiem lopkopējiem viņu darba vietu tuvumā.

— Vēl kādu fermu 100 govīm varētu uzcelt, bet tikai kopā ar četri dzīvokļu māju, — kategoriski nosaka Vladislavs Valters.

Agrākie kolhozi būvēja katrs savu ciematu, bet tagad jāceļ viens. Kolhoznieku aptauja parādīja, ka visērtākā vieta tam būtu netālu no mehāniskajām darbnīcām, no vairākām fermām un kartupeļu noliktavās, kas nesenu uzbūvēta. Tāda vieta atrasta un tās apbūve sākusies, mājās paceļas, sākot no tālākās vietas un pamazām tuvojas kolhoza galvenajam ceļam, kas stiepjas visā tā garumā. Te jau atradīs vietu pirmais desmits individuālo māju, no tām divas pašlaik vēl būvē. Ar laiku uz šejieni pārvietosies arī administratīvais korpuss, tiks uzbūvēti sadzīves un kultūras objekti.

Kolhoza «Zelta vārpa» ekonomika attīstās vienmērīgi un dinamiski. 1979. gadā kopīgie ienākumi naudā bija 1724 tūkstoši rubļu, nākamajā — 1978 tūkstoši, bet 1981. gadā — 2111 tūkstoši rubļu. Arī peļņa aug attiecīgi — no 206,329 līdz 408 tūkstošiem rubļu. Šīs piecgades kontrolskaitļi paredz, ka tempi nesamazināsies. Kolhoza priekšsēdētājs izrēķinājis, ka to varēs nodrošināt ar darba ražīguma celšanu, kas balstīsies uz valdes izstrādātajiem galvenajiem pamatākmeņiem — dzīvokļu, kultūras un sadzīves ēku celtniecību, darba apstākļu uzlabošanu un zemes auglības vairošanu, uz kolhoznieku atbildības paaugstināšanu.

Attēlā: kolhoza «Zelta vārpa» priekšsēdētājs Vladislavs Valters.

A. MEZMALIS

KOLHOZS «Zelta vārpa» ir ekonomiski stabila saimniecība. Tāda tā bija pirms apvienošanās, kad šajā pusē pastāvēja divi mazāki kolhozi — «Nereta» un «Zelta vārpa», tāda ir arī tagad, nu jau sešus gadus atrodoties abu robežās, kamēr par priekšsēdētāju strādā Leninga ordeņa kavalieris Vladislavs Valters. Visi šie saimnieciski finansiālās darbības gadi noslēgti ar lielāku vai mazāku rentabilitāti. 1981. gadā tā bija 24 procenti, bet visaugstākā — 32 procenti — tika sasniegta 1977. gadā.

Leninga ordeni V. Valters saņēma 1966. gadā, strādājot kaimiņsaimniecībā — toreizējā «Dubnā» par galveno zootehniķi — pēc specialitātes viņš ir veterinārais feldšēris.

... Viens vai divi balsta punkti nav drošs pamats, nepieciešami vismaz trīs, un jo lielāks saskares laukums, jo labāk. Kolhoza vadītāja stiprākais balsts ir saimniecības ļaudis: gan tie, kuri dienā piedalās darbos, gan pensionāri, kas godam nopelnījuši atpūtu, bet dzīvas saites ar kolhozu nav sarāvuši.

— Lauku ļaudis, — stāsta Vla-

dislavs Valters, — šķiet tādī kā flegmatiski, grūti iekustināmi, lēnīgi, bet ja reiz par ko ir parliecinājušies, ja sākuši iet kādu ceļu, tad novirzīt no tā nav viegli. No saviem priekšgājējiem saņēmu labi nostādītas saimniecības, labi sagatavotu un saliedētu kolektīvu — man kopā ar valdi ir speciālistiem, balstoties uz sabiedriskajām organizācijām, atliek tikai noturēt līmeni. Sākt visu no gala būtu grūtāk.

Saimniecībā daudz labu darba darītāju, par kuru veiksmēm ar cieņu runā plašā apkaimē, daudzi izpelnījušies augstus valdības apbalvojumus. Arī nesenu divi kolhoza pārstāvji — govju mehāniskās slaukšanas meistars Paulina Voitiņa un mehānizators Jānis Kokins saņēma ordeņus «Goda Zi-